

Ultimul rondel

Camelia Ardelean

Oriunde ai pleca, rămâi sculptat în mine,
Mi-ai despiciat voința, precum un măr prea copt.
Mă lupt cu chipul tău ce pleacă și revine,
În amintirea sumbră, pe care o adopt.

Încerc să te urăsc, dar nu ai nicio șansă,
Iubesc până și rama tabloului din hol,
Cu zâmbetul tău trist, pierdut, ca într-o transă,
Ori până și spătarul la scaunul cel gol.

Îmi curg prin vene lent clepsidre înfundate,
E-un timp ce nu se-ntoarce, rănit pe-un țărm târziu,
Se sparg bucăți întregi din clipele blocate
Pe-o stradă a speranței, într-un decor pustiu.

Mi-e trupul un izvor cu râu ce curge-n lavă,
Renaști în carnea mea încinsă de văpăi,
Distanța n-a schimbat iubirea mea bolnavă
De tremurul sălbatic, născut în ochii tăi.

Mai am un singur țel și poate-apoi să vină
Cumplita-nsingurare, ca un amurg fidel:
Să-ți simt parfumul viu și gustul de-amandină,
Dansând, prin nori de lacrimi, un ultim trist rondel.